

F. t. l. vedr. visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union m.v.

Den europæiske bevissikringskendelse er defineret i artikel 1 i forslaget til rammeafgørelse. Det fremgår heraf, at en europæisk bevissikringskendelse er en afgørelse, der er truffet af en kompetent myndighed i en anden medlemsstat med henblik på fremskaffelse i fuldbyrdesstaten af genstande, dokumenter og data, som er nødvendige i udstedelsesstaten til de retssager, der er nærmere beskrevet i artikel 5.

En bevissikringskendelse skal således for det første være udstedt af en »kompetent myndighed«. Det fremgår af artikel 2, litra c, jf. præambelbetragtning nr. 8 i forslaget til rammeafgørelse, at en bevissikringskendelse kun kan udstedes af en dommer, domstol, undersøgelsesdommer, offentlig anklager eller en judiciel myndighed, som handler i sin egenskab af efterforskningsmyndighed i straffesager. Ifølge præambelbetragtning nr. 9 i rammeafgørelsen vedrører rammeafgørelsen retligt samarbejde med henblik på hjælp til indsamling af bevismateriale til brug i retssager og omfatter ikke politi-, told- eller administrativt samarbejde.

En bevissikringskendelse skal for det andet vedrøre bevismateriale, der er nødvendig til de *retssager* i udstedelsesstaten, som er omfattet af artikel 5. Artikel 5 omtaler dels straffesager, der er anlagt af eller skal anlægges for en judiciel myndighed med hensyn til en handling, som er strafbar i henhold til udstedelsesstatens nationale lovgivning, dels sager der er anlagt af administrative eller judicielle myndigheder med hensyn til handlinger, der er strafbare ifølge udstedelsesstatens nationale lovgivning, fordi de udgør overtrædelse af retsreglerne, forudsat at afgørelsen kan indbringes for en domstol med kompetence navnlig i straffesager. Spørgsmålet om, hvorvidt en retssag er omfattet af definitionerne i artikel 5, vil således afhænge af udstedelsesstatens lovgivning. Det må i den forbindelse antages, at artikel 5 tilsigter både at omfatte egentlige straffelovsovertrædelser og strafbare overtrædelser af anden lovgivning (særlovgivning), når sagen er anlagt af eller for en judiciel myndighed, eller en administrativ myndigheds afgørelse kan indbringes for en judiciel myndighed.

De sager, der ifølge artikel 5 kan udstedes en bevissikringskendelse i, vil være omfattet af udtrykket »straffesager«, jf. forslaget til § 13 a i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, samt bemærkningerne hertil, der afgrænser anvendelsesområdet for de foreslåede bestemmelser i kapitel 3a.

Bevissikringskendelsen skal ifølge artikel 1 i forslaget til rammeafgørelse være udstedt med henblik på fremskaffelse af *genstande, dokumenter og data*.

Rammeafgørelsen indeholder ikke en definition af »genstande, dokumenter og data«.

Justitsministeriet foreslår, at der anvendes begrebet »bevismateriale« i lovforslaget, da det bevismateriale, der kan fremskaffes ved fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse, må antages altid at ville være omfattet af udtrykkene »genstand«, »et dokument« eller »data«.

Efter forslaget til rammeafgørelse er det overladt til fuldbyrdesstaten at vurdere, hvilke efterforskningskridt det vil være nødvendigt at foretage for at fuldbyrde en bevissikringskendelse. Rammeafgørelsen definerer således ikke nærmere, hvilke efterforskningskridt der kan foretages for at fuldbyrde en bevissikringskendelse, men efter artikel 4, stk. 2, må bevissikringskendelsen dog ikke forudsætte, at fuldbyrdesmyndigheden skal indlede en efterforskning, der indebærer bevisoptagelse i real tid, som f.eks. afhøring, legemsundersøgelse, overvågning, aflytning, kontrol med bankkonti eller analyse af eksisterende genstande, dokumenter eller data. I forslaget til bestemmelsen i § 13 b, stk. 1, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, er anvendt de udtryk, som anvendes i retsplejeloven for de pågældende efterforskningskridt, der ikke kan foretages for at fuldbyrde en bevissikringskendelse.

Fuldbyrdelsen af bevissikringskendelsen må efter artikel 4, stk. 2, litra e, heller ikke forudsætte fremskaffelse af kommunikationsdata, der opbevares af leverandører af en offentlig tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste eller et offentligt kommunikationsnet. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af dansk retspraksis, at allerede lagrede – dvs. historiske – teleoplysninger, hvorved forstås oplysninger om, hvilke telefoner eller andre tilsvarende kommunikationsapparater der har været sat i forbindelse med en bestemt telefon eller andet kommunikationsapparat, kan kræves udleveret efter reglerne om edition, hvis de materielle betingelser i retsplejelovens § 781 om indgreb i meddelelshemmeligheden tillige er opfyldt. Efter forslaget til § 13 b i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, vil der ikke kunne foretages indgreb i meddelelshemmeligheden for at fuldbyrde en bevissikringskendelse. Historiske teleoplysninger vil således ikke kunne kræves udleveret i medfør af reglerne om fuldbyrdelse af bevissikringskendelser.

Hvis bevismaterialet allerede var indsamlet af fuldbyrdesmyndigheden inden udstedelsen af bevissikringskendelsen, har udstedelsesmyndigheden krav på at få adgang til de eksisterende optagelser af aflyttede samtaler, afhøringsrapporter, DNA-prøver mv., jf. artikel 4, stk. 4, i forslaget til rammeafgørelse. Da stk. 4